

# Ölü Göl Ve Hayat

– KENAN KOÇ · 01 Ekim 2015

## ÖLÜ GÖL

Yağmur yağıyor göle. Su, suya varıyor. Durgundu oysa göl. Yüzü bir ayna kadar parlaktı. Gölde gök vardı. Gölde bulutlar, ağaçlar. Gölde koca bir evren. İçinde sonsuz damla tutuyordu. Damlalar kendi halinde dingin, damlalar huzurlu bir uyku içinde gölde. Oysa yağın damlalar öyle mi? Göle katıyorlar içlerinde gizli hareketi. Ve durgun göl bulanıyor. Halkalar oluşuyor yüzünde. Ayna dağılıyor. Ne göldeki gök eski gök artık, ne bulutlar, ne ağaçlar. Bozuluyor gölün evreni. Buruşuyor teni. Yağmur yağdıkça yaşlanıyor. Uyanıyor huzurundan.

Ve yağmur damlaları birbirleriyle yarışıyor göle düşmek için. Gelecek damlalar, düşen damlalara bakıyor gıptaıyla. Coşup koşmak istiyorlar özgürce. Mutlular koca gölü uyandıran gürültüleriyle.

Göğü göle taşıyoruz diyor bir damla gururla. Gölü coşkun bir nehir gibi çağlatıyoruz, diyor diğeri. Ey koca göl, gör küçük damlalar nelere kadir; damlada gizli gücü gör, diyor başkası. Yağmur hırsıyla yağıyor göle.

Ve göle düşen her damla, ilerliyor düşmesine gölün içinde de. Gölün ölü damlalarının içinden sızıyor dibe doğru. Ama devam ettikçe yolculuğuna, yavaşlıyor. Azalıyor gücü, hevesi. Ve o da yavaş yavaş ölü damlalara karışıyor. Ölüyor damla düştükçe. Göle katılıyor.

Ve duruyor yağmur. Duruluyor göl. Yine yansıtıyor göğü, bulutları, ağaçları, aynı. Yeniden kuruluyor dünyası. Kavuşuyor evrenine. Ve sonsuz ölü damlayı, içinde tutuyor yine.

## HAYAT

Dünya denen o yerde, kimi adamlar kazıyor, kimi adamlar tırmanıyordu. Kazan adamların bazıları, kazdıkları çukurlara evler dikti. Bazıları o çukurları mezar yaptı. Bazıları o çukurlarda ağaçlar yeşertti. Tırmanan adamların bazıları, tırmandıkları dağlara bayraklar dikti. Bazıları kayak kayıp eğlendi. Bazılarının da tırmanması, temiz hava almak, gezmek ve izlemek içindi.

Ev yapan adamlar, en önemli işi kendilerinin yaptığını düşünüyorlardı. Çünkü ev, hayatın sığınağıydı. Mezar kazan adamlar, en önemli işi kendilerinin yaptığını düşünüyorlardı. Çünkü mezar, ölümün sığınağıydı. Ve ölüm, sonsuz hayatın başıydı. Ağaç diken adamlar, en önemli işi kendilerinin yaptığını düşünüyorlardı. Çünkü onlar, hayatı geleceğe taşıyorlardı. Onlar için ağaç, yaşamın canlı bir heykeliydi. Tüm kazan adamlar, bir şekilde hayat için kazıyor, hayat için çabalıyor, hayat için ölüyordu.

Tırmanan adamların ise, en önemli işi yapmak gibi bir dertleri yoktu. Onlar hayat için değil, hayat onlar içindi. Kayak kayan adamlar, en eğlenceli işi kendilerinin yaptığını ve şu kısacık hayatta, kayakta

olmaktan daha güzel bir şeyin olamayacağını düşünüyorlardı. Onlar için hayatı korumak, geleceğe taşımak yada ölümü kutsamak boş işlerdi. Hayata en büyük saygı, onu doya doya yaşayarak gösterilirdi. Temiz hava alan ve çiçek toplayan adamlar, yaşamı paylaşmanın, huzurun, sevginin peşindeydi. Yaşam, ancak paylaştıkça çoğalır, geleceğe taşınırdı. Hayatı bu paylaşımından doğan çocuklar sürdürüyorlar mıydı?

Tüm bu kazan ve tırmanan adamlar, yaşadıkları ortak dünyada, birbirlerini anlamak, birbirlerine hak vermek zorundaydılar. Ama, aslında hepsinin de farklı yönlerden taptığı hayatı, bir hiç uğruna, dağların tepelerine bayrak dikmek için riske atan adamları anlayamıyorlardı. O adamlar, hayata en büyük saygısızlığı yapıyorlar, hayatı yok sayıyorlardı.

Sonra bir gün, bu tırmanan ve kazan adamların dünyasında, yerin bir silkinışıyle, evler, mezarlar ve ağaçlar, yeniden birer çukura döndü. Temiz hava alan, çiçek toplayan, kayak kayan adamların sevinçleri, anıları ve hayalleri, kendileriyle birlikte söndü. Tüm varlar, birden birer yok oldu. Ve daha yaşarken hayatı hiçe sayan bir adamın, yüksek bir dağın en yüce tepesine diktiği bayrak, kardeş rüzgarla bir olmuş, dalgalanıyordu.